

AVE LLEIDA!

GERARD GUÀRDIA

Solana viu a Catalunya

DIJOUS PASSAT vaig assistir a la primera conferència pública de Javier Solana des que és a Espanya i com a president del Center for Global Economy and Geopolitics d'ESADE. Un cop més, gran fitxatge de l'escola de negocis, que ha estat ràpida en la caça d'un talent amb reconeixement internacional com és Javier Solana i gran operació del director general, Carlos Losada, abans de deixar el càrrec.

Javier Solana, exministre socialista de Cultura, Educació, d'Afers Exteriors, etc., va arribar a ser secretari general de l'OTAN i s'ha fet càrrec durant deu anys de l'alta política exterior i de seguretat de la Unió Europea. Conegut col·loquialment com a Mister Pesc, és un crac de la diplomàcia en tota regla i ara viu a Catalunya.

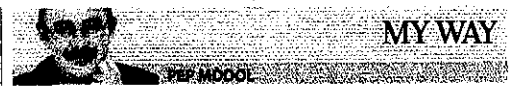
Un actiu d'aquestes dimensions, amb una alta capacitat de consens i caracteritzat per unes arts de diplomàcia reconegudes a tot el món, ens va oferir una conferència magistral. Va destacar la desoccidentalització a favor d'Orient. Va afirmar que Europa és un fantàstic laboratori de mètodes de governabilitat geopolítica. Respecte a la crisi econòmica, inevitable en tota conferència, va preguntar a l'auditori com hauríem fet front als països de la Unió Europea a aquesta situació sense l'euro.

També va plantejar alguns reptes de futur davant de certes injustícies latents, per exemple que el 63% de la població mundial viu per sota del llindar de la pobresa, dada realment preocupant. També va alertar del descens de població europea i de l'envelliment demogràfic.

Comença a ser una pràctica habitual que els expolítics tornin a les aules per establir càtedra o per explicar les seves històries pràctiques a partir d'unes carreres professionals amb dilatades experiències. Alguns dels exemples són Jordi Pujol, Felipe González, Miquel Roca, Antonio Garrigues Walker, Josep Piqué o el mateix Joan Rigol.

Com sempre, m'ofereixo per portar-lo a Lleida, explicar-li què fem, com som i potser ens podrà explicar com vertebrar un país com Catalunya des de Lleida. La visió global enriqueix la local i a la inversa. Solana es va declarar un optimista absolut envers Europa. Va reconèixer que encara falta molt per fer. Gran lector i observador.

Ah! I una persona que ha nascut a Madrid, que ha voltat per tot el món i ha decidit venir a viure a Barcelona, ens ha de fer valorar el que tenim a casa. Ja ho diuen: ningú és profeta a la seva terra.

MY WAY

FERRN MADÓ

Confiança

EL MEU VEÍ filòsof/cambret em comentava aquesta setmana, tot amoïnada pel que ell anomena deshumanització de la societat actual, que una de les principals causes era la pèrdua del sentit tradicional de la confiança. "Ara ningú es refia de ningú i la gent ha perdut els referents." De primer vaig pensar que em volia deixar anar un discurs ranci de velles tradicions amb cabòries exagerades. Recordant, però, la meua felicitat infantesa vaig acabar per entrar en la conversa amb el convenciment que hi havia valors que seria millor no haver perdut mai. La padrina o la mare, per exemple, m'enviaven amb naturalitat a comprar a botigues de confiança, on em tractaven amb familiaritat i franquesa. El marc relacional tradicional, fins i tot el comercial, estava basat, en efecte, en allò que se'n diu la confiança i que no és altra cosa que la seguretat de qui compta amb el caràcter, la capacitat, la bona fe i la discreció de les persones en què la diposita. Vaja, que dir "confio en tu" és quasi una declaració com el *testimo*, amb una mica de seny i sense la necessària rauxa de les relacions amoroses. Quan era un nen, la confiança en la família, la colla, el mestre... em donaven una seguretat animosa i esperançada que ara no es troba en altres indrets que la prometen en pantalla panoràmica. Vés a saber si recuperant una mica de tot

allò la crisi no seria més suportable.

Vaig recordar Tirso de Molina i el seu *Condemnat per Desconfiat*. L'eremita Paulo, en desconfiar del seu destí, invocà Déu. En aquestes estava, que el diable se n'assabentà i es presentà disfressat d'àngel per enganyar-lo dient-li que el seu final anava lligat al d'un tal Enrico (un criminal mala peça amb ànima insalvable). Assabentat de tan trist destí, en Paulo, després d'anys de piadosa oració, es convertí en un malfactor per acabar anant a parar a l'infern i, en canvi, el malvat Enrico, a última hora, en penedir-se dels seus pecats i fer confiança en Déu va fer cap al cel. Sense veritable confiança no hi ha salvació possible i el destí no és escrit enlloc.

Així és que després de molt pensar-hi i enraonar la qüestió, vam decidir posar una mica d'ordre i profit a la reflexió de veïns. Segurament aquell que pot ser confiat amb la família, donar confiança als amics, confiar en la feina que fa, acudir a comprar a llocs de confiança i fer confiança als seus representants sindicals, gremials, polítics o veïnals, té moltes possibilitats de tastar i encara gaudir de moments de felicitat, d'estones de riure amb franquesa de les coses que fan gràcia i de plorar poc però amb ganes per allò que s'ho mereix i paga la pena.

Editorial

El ressorgir del Pirineu

La despoblació, aquesta xacra que amenaçava les comarques de muntanya de Lleida, com bona part del món rural, i que feia presagiar un futur extremament negre, sembla que no només s'ha frenat sinó que fins i tot ha invertit la tendència a la baixa per aconseguir uns nivells de creixement demogràfic més que positius, sense que això sigui obstacle perquè encara hi hagi massa pobles abandonats. Si ens atenem a les dades que presentàvem ahir en un ampli reportatge, després de perdre 14.000 habitants en només una vintena d'anys, entre el 1960 i el 1981, la població es va estancar per aconseguir després un creixement gens menyspreable. D'aquesta manera, el Pirineu, que el 1998 comptabilitzava uns escassos 61.500 veïns, compta, segons les últimes dades, amb 76.800, xifra que suposa un 25 per cent més de població en un període de només dotze anys. Aquest ressorgiment es basa en la conjunció de factors favorables que ara no només s'han de mantindre sinó que, a més, cal incentivar-los.

D'una banda, aquest renaixement rau en bona part en l'apogeu del turisme de natura i neu, un sector que ha sigut clau per mantindre i augmentar la població als nuclis de muntanya. A aquest factor s'hi pot afegir la promoció i l'assenament de sistemes de vida alternatius en què el contacte amb el medi, el ritme vital més pausat i, en definitiva, la qualitat de vida d'aquestes zones primen per sobre dels avantatges que ofereixen les grans ciutats. Així mateix, el fet que els avanços tecnològics siguin assequibles pràcticament a tot arreu, tot i les carències esmenables, se suma a la llista d'avantatges. No obstant, el Pirineu té un handicap que, més que això, és un dèficit històric al qual s'ha de posar remei sense més dilació. Ens referim a les vies de comunicació, la millora de les quals acumula un retard difícil de justificar. Perquè no pot ser que encara no disposem d'una autovia que condueixi des del pla fins, per exemple, a Aran o que l'Eix Pirinenc sigui en moltes zones poc més que una carretera indigna per a un país europeu amb trams pràcticament terciarmentaristes. Si volem que la gent es quedi al Pirineu han de disposar de comunicacions tan dignes com les que beneficien, per dir-ho així, els veïns de l'àrea metropolitana de Barcelona, perquè, a l'hora de pagar impostos, no hi ha ciutadans de primera i de segona.

SEGRE

EDITA:
Diari Segre SCU
PRESIDENT:
Robert Serentiff Utgés
DIRECTOR EXECUTIU:
Juan Cal Sánchez
DIRECTOR DE REDACCIÓ:
Santiago Costa Miranda

SUBDIRECTORS:
Joan Miras Muntadas,
Anna Gómez i Marsol
i Glòria Farré Lorente
REDACTORS EN CAP:
José Carlos Miranda Ester
i Joan Martí Alegret
SECCIONS:
Lleonard Delshams Valdés
(fotografia), Anna Barcala
Sirvent (disseny), José Carlos
Monge Clemente (esports),
Jordi Gabernet Castelló
(comarques), Josep Grau
Santesmasses (societat), Eva
Marín Muñoz (economia) i Albert Samper
Ros (edició en català).
Secretària de redacció:
Mària Teré i Guillaumet.

DIRECTOR COMERCIAL:
Alfredo Lamana Barriérez.
GERENT D'IMPRESSO:
Antonio Herrera Dorado.
CAP DE PUBLICITAT:
Josep Pon i Botarda.
CAP D'ADMINISTRACIÓ:
Eva Miranda i Cos.
CAP DE RELACIONS EXTERNES:
Rosa Relg Crusells.
CAP DE PRODUCCIÓ:
Carles Duran Codina.
CAP D'AMBIENTAMENT:
Joan Civillé Figueras.
CAP DE SISTEMA:
José Antonio
Negredo Morcillo.
CAP DE RRHH:
Ferran Perdris Sapina.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I PUBLICITAT: Carrer del Flu, 6. 25007 Lleida. Tel. 973 248 000. Tel. "club del subscriptor" 973 248 008. Fax redacció: 973 246 031. Fax publicitat: 973 229 076. Fax administració: 973 224 688. Apte. de correus: 543. PLANTA D'IMPRESSIÓ: Carrer de la Premsa, 2. 25660 Alcoletge. Tel. 973 196 600. Fax: 973 197 001.

Dipòsit legal: L. 1057-1997.

Segre diari digital:
www.segre.com

Correu electrònic:
redaccio@segre.com
comunicacio@segre.com

DELEGACIONS:
Balaguer: Doctor Fleming, 13 al·teli. 5. Tel. 973 451 279. La Seu d'Urgell: Passeig del Parc, 69. Tel. 973 360 202. Tàrraga: Xavier Santesmasses (delegat). Governador Padilla, 2. Tel. 973 310 414. Molletusa: Avinguda del Canal, 7. Tel. 973 603 772.

AQUESTA SETMANA

DI22

Animac obre la 14a edició amb la Llotja com a escenari

Des d'avui i fins al dia 28, Lleida serà la capital del cine d'animació al desenvolupar-se la 14a edició de l'Animac, que, en aquest cas, presentarà propostes de més de cent directors i estrenarà seu, la nova Llotja.

Dt23

Manifestació d'UGT i CCOO contra la reforma de jubilació

Si dissabte eren els sindicats agraris els que es manifestaven a Barcelona, demà a la tarda ho faran a Lleida-UGT i CCOO per protestar contra els plans del Govern, com l'ampliació de l'edat de jubilació.

Ds27

Casting per actuar amb Los Vivancos a Lleida

La Llotja acollirà dissabte un casting per al qual ja s'han inscrit desenes de lleidatans i en què s'elegeran set actors que actuaran amb Los Vivancos en un dels seus xous previstos a La Llotja la setmana següent.